

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Qui sembra vents...

Mirant amb fredor i serenitat la situació político-social de Barcelona, haurem de convenir que aquesta ofereix uns caires cada dia més alarmants per a tots, i que a nosaltres, que en la lluita hi posem l'entusiasme i la passió, si es vol, pròpia del bel ligerant que creu amb fermesa en la justícia de la seva causa, no ens priva d'apreciar les coses en sa justa valor, vinguin d'allà on vinguin, i aprofitin a qui aprofitin.

La nostra modesta, però activa història política, és prova palesa de que en aquest sentiment de l'expressió de la vida social, hi hem donat sempre l'importància de considerar-la cosa necessària en la vida pública. La política és l'ànima dels pobles, i quant més aquests es preocupin, quant més s'entusiasmin, més fè s'ha de tenir en el seu pervindre. Però aquesta passió ha de tenir un límit, davant del qual tots, sense distinció, hem de recordar-nos de nostra condició d'humans, i si nostra dèria política ens ofusca fins a arribar a no tenir això en compte, incorrem en un greu pecat de sectarisme, exposant-nos al perill d'actuar d'estimulants d'incidents de caràcter polític que en una bufada tirin per terra tota l'obra de caràcter constructiu que la defensa d'una doctrina hagi aconseguit desenrotllar.

I aquesta és la situació en que es troba Catalunya d'una manera molt principal, per culpa d'haver invadit un sectarisme desenfrenat l'actuació dels elements directius de la política de la Lliga Regionalista.

Repassi's l'història política d'uns quants anys a aquesta banda, i en tota ella hi trobareu manifestacions que han tingut com a finalitat, més o menys intencionada, la debilitació

del poder públic i el desprestigi del principi d'autoritat.

La pròpia actuació d'importantes corporacions, instituïdes damunt la inconsistència d'un senzill R. D. n'és prova palesa. S'ha volgut ordenar en tots els sentits de la vida, fent cas omís de les pautes legals i públiques, que si bé en certs casos per a aconseguir-les es necessita revestir-se de paciència, porten aventurosament al seu final, sediments profitosos i pràctics, que faciliten baix tots conceptes, la seva benefactora implantació, implantació que serà sempre tant més útil quan hagi estat aconseguida, respectant en son procés, tot quant pugui revestir-la d'una major autoritat.

No és pas així com s'han succeït les coses a Catalunya d'uns quants anys ençà, i ara trobem les conseqüències d'aquesta perillosa distracció de jugar a revolucions, tant més de criticar, quan els elements que han vingut fent aquest joc, tenen una significació social conservadora, a la qual solament han fet honor en la defensa d'interessos materials, havent-los obligat la realitat a reconèixer que qui sembra vents, recull tempestats.

Totes aquestes consideracions, que no són més que una ratificació del nostre criteri de sempre, ens ha mogut a fer-les, l'haver llegit l'editorial de «La Veu de Catalunya» del dimarts passat.

Es de doldre que en un país civilitzat hi puguin haver motius per a parlar d'aquella manera, noble i llealment ho confessem, bo i repetint nostres observacions, bo i repetint nostra teoria, de que l'autoritat és i ha d'ésser única per a tots i per a tothom, i que tots devem respectar-la

i enlairar-la, per a que en moments de perill, el seu emblema pugui obtenir la màxima eficàcia, i rebutjant per consegüent, el que l'autoritat pugui ésser sols una mida de caràcter coercitiu, a caprici de personalitats polítiques.

Acabavem de llegir l'editorial susdit, quant arribà a nostres oïts una arenga feta en determinada població d'aquest districte per una personalitat de singular representació en la propera lluita, que provocà en nosaltres comentaris d'acord amb els que en aquest article deixem exposats.

No pot parlar-se com ho va fer la personalitat referida, sense exposar-se a haver de cantar la palinodia, el dia que vegi que hi ha qui aplica a benefici seu, allò que ha exposat al públic com una mida necessària o imperiosa sense midar que sigui violenta i atropelladora.

I quan sigui precís, ja retreurem les paraules al ludides —de les quals els amics nostres de la localitat on foren dites, i nosaltres, en tenim presa bona nota— com mostra del seny i la solvència de certes persones.

Acceptem, vaia si acceptem!

Sense voler disputar a l'honorable Redacció de nostre confrare local «Gent d'ara» la paternitat de les fulles circulades dijous, editades a Barcelona, i arribades el propi dijous el matí per conducte de cert senyor foraster, contestem lo següent al contingut de les mateixes.

Des del moment que la Redacció de «Gent d'ara» porta la qüestió esdevinguda pel contingut d'un article publicat per aquest setmanari a un terreny personal concret, és precís que això sia fet amb una representació de la mateixa índole, encara que a l'ensem ho sigui també d'una col·lectivitat.

Aleshores, d'igual a igual, podrà tractar-se i convenir-se sobre tot el que s'estimi convenient.

Avençant-nos al plantejament de la qüestió en aquests termes, nosaltres declarem la necessitat de que se sostingui, per qui pot fer-ho